

Dosarul nr. 3ra-644/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – V. Ciumac

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol

ÎNCHEIERE

24 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de societatea pe acțiuni „Termoelectrica”,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea pe acțiuni „Termoelectrica” împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, persoană terță Ministerul Economiei și Infrastructurii cu privire la contestarea actului administrativ normativ,

împotriva deciziei din 19 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de societatea pe acțiuni „Termoelectrica” și s-a menținut hotărârea din 07 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care s-a respins ca nefondată acțiunea depusă de societatea pe acțiuni „Termoelectrica”,

constată:

La 03 noiembrie 2017, societatea pe acțiuni „Termoelectrica” (în continuare SA „Termoelectrica”) a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică (în continuare ANRE), persoană terță Ministerul Economiei și Infrastructurii cu privire la contestarea actului administrativ normativ.

În motivarea cererii de chemare în judecată a invocat că prin Hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 23/2017 din 26 ianuarie 2017 (publicată în Monitorul Oficial nr. 316-321 (6239-6244) din 25 august 2017) a fost aprobat Regulamentul privind furnizarea energiei termice.

În acest sens reclamanta a remarcat că SA „Termoelectrica”, în comun cu alți furnizori de energie termică – participanți la dezbaterile publice organizate de ANRE în vederea deciderii în baza principiilor reciproc acceptabile asupra proiectului elaborat, au formulat mai multe obiecții asupra acestuia. Însă, obiecțiile înaintate nu au fost incluse în varianta finală a Regulamentului, ultimul conținând norme și noțiuni contradictorii, care contravin prevederilor Legii privind energia termică și promovarea cogenerării nr. 92 din 29 mai 2014.

Punctul 3 din Regulament definește noțiunea de consumator casnic și consumator non casnic ca fiind persoane care utilizează energie termică pentru necesități casnice sau în alte scopuri.

Totodată, reclamanta a evocat că, potrivit Codului fiscal, se aplică cote TVA diferite în dependență de destinația imobilului pentru care se consumă energia termică (locativ sau nelocativ), dar nu în dependență de necesități.

Astfel, noțiunile pct. 3 din Regulament lasă loc de interpretări, deoarece nu este descris modul de stabilire a necesităților casnice, fapt ce face imposibilă aplicarea lor în practică.

În contextul noțiunii formulate, nu este clar care este statutul administratorilor blocurilor locative, în sectorul rezidențial – consumator casnic sau non casnic, în situația în care art. 40 din Legea nr. 92 din 29 mai 2014 obligă furnizorul de energie termică să încheie un contract, fără delimitări pe tipuri de consumatori, cu administratorul fondului locativ, în calitate de reprezentant autorizat al consumatorilor din blocurile de locuit cu sisteme colective de alimentare cu energie termică.

În aceeași ordine de idei, reclamanta a relevat că Regulamentul nu prevede cert raporturile dintre furnizor, administrator și consumator, nefiind clar cine anume va fi beneficiarul serviciilor furnizate în sectorul rezidențial și în care scopuri.

Noțiunea de consumator casnic și non casnic urma a fi exclusă și în tot textul urma să fie utilizată noțiunea de consumator – persoană fizică sau juridică, care utilizează energia termică pe bază de contract prin racordarea instalației sale de utilizare a energiei termice la rețeaua termică a furnizorului (Legea nr. 92 din 29 mai 2014), pentru încăperile cu destinație locativă sau nelocativă, or, aplicarea corectă a actului normativ – este imposibilă.

În corespundere cu prevederile art. 5 din Legea nr. 92 din 29 mai 2014, punct de delimitare reprezintă locul în care instalația de utilizare a energiei termice se racordează la rețeaua termică și în care patrimoniul consumatorului și patrimoniul unității termoeenergetice se delimitează, în funcție de dreptul de proprietate, sau loc în care se delimitează, în funcție de dreptul de proprietate, patrimoniile unităților termoeenergetice.

Însă, pct. 3 din Regulamentul aprobat de ANRE prevede și noțiunea de loc de consum, care constituie amplasamentul instalației de utilizare a energiei termice a unui consumator, unde se consumă energia termică livrată prin una sau mai multe instalații de racordare.

Analizând noțiunile expuse, reclamanta a conchis că noțiunea de loc de consum este contrară prevederilor Legii nr. 92 din 29 mai 2014 și urmează a fi exclusă, din motiv că în sensul formulat în Regulament contravine cu noțiunea de punct de delimitare formulată în Legea nr. 92 din 29 mai 2014 și totodată, parțial o substituie și obligă furnizorul să instaleze echipamente de măsurare la fiecare loc de consum a consumatorului, fapt care nu este justificat economic și contrar responsabilității furnizorului de a livra energia termică numai până la punctul de delimitare.

Noțiunea loc de consum utilizată în tot textul Regulamentului este conceptual interpretată eronat și urmează a fi exclusă, deoarece din punct de vedere tehnic obligațiile contractuale între furnizor și consumator apar la hotarul de delimitare între instalațiile acestora prin branșament, unde poate apărea obligația furnizorului de a instala echipamentul de măsurare.

În ceea ce privește noțiunea de apă caldă menajeră utilizată în Regulament, reclamanta a menționat că potrivit ultimilor dezbateri publice, ANRE a acceptat

propunerea SA „Termoelectrica” de a exclude în tot textul Regulamentului noțiunea de apă caldă menajeră și prevederea de a desemna unitățile termoenergetice în calitate de furnizor de apă caldă menajeră.

În varianta finală a Regulamentului, însă, noțiunea de apă caldă menajeră se regăsește în mai multe puncte (spre exemplu în pct. 41 furnizorul de energie termică este obligat să încheie contractul de furnizare a energiei termice și/sau a apei calde menajere la cererea solicitantului, în pofida faptului că SA „Termoelectrica” nu prestează acest serviciu, nu deține licență la prestarea serviciului dat, nu este dotată cu capacitate tehnico-materială și organizatorică de a presta acest serviciu și nu este aprobat tarif distinct pentru apă caldă menajeră).

Astfel, reclamanta a considerat că noțiunea de apă caldă menajeră enunțată în textul Regulamentului urmează a fi exclusă, or, până în prezent nu este elaborat un cadru juridic care ar reglementa serviciul public de alimentare cu apă caldă menajeră, nu este reglementată procedura eliberării licenței pentru serviciul dat, nu este elaborat Regulamentul de furnizare/prestare a serviciului de alimentare cu apă caldă menajeră, cât și nu este elaborată metodologia de calcul sau stabilit un tarif distinct la apa caldă menajeră.

Succesiv, SA „Termoelectrica” a notat că în cadrul ședințelor de lucru desfășurate de ANRE a fost discutată de mai multe ori această problemă, însă fără o finalitate sau decizie concretă, fapt ce generează interpretări diferite a acestei disensiuni.

Actualmente, apa caldă menajeră în mun. Chișinău este asigurată consumatorilor de doi agenți economici diferiți ca două servicii separate, fiind un produs creat din două servicii distincte, și anume: serviciul alimentarea cu apă, care este asigurat de SA „Apă-Canal Chișinău” și furnizarea energiei termice (pentru prepararea apei calde menajere) – asigurat de SA „Termoelectrica”. Fiecare operator separat își facturează serviciile și separat își duce evidența consumurilor facturate în baza indicilor contoarelor.

La fel, reclamanta a opinat că prevederile pct. 45 din Regulament sunt contradictorii, deoarece în primul aliniat acesta prevede că „în sectorul rezidențial, furnizorul este obligat să încheie un contract cu administratorul fondului locativ, care repartizează lunar cantitatea de energie termică tuturor subconsumatorilor, iar în aliniatul doi este stipulat că „în sectorul rezidențial, furnizorul este obligat să încheie contracte de furnizare a energiei termice pentru fiecare loc de consum luat aparte sau pentru mai multe locuri de consum, fapt care presupune și facturarea pentru fiecare loc de consum separat”.

În consecință, pct. 45 devine inaplicabil în practică și este contrar Legii nr. 92 din 29 mai 2014 și urmează a fi anulat, inclusiv în contextul expus mai sus la noțiunea loc de consum.

De asemenea, reclamanta a indicat că pct. 53 din Regulament este incert, neclar formulat și lasă loc de interpretare de interpretare a normei și a soluției aplicabile, fiind contrar dispozițiilor art. 1444 din Codul civil și, la fel, urmează a fi exclus.

Reclamanta a notat că potrivit pct. 66-67, secțiunea 7 din Regulament, fiecare bransament termic se dotează, în mod obligatoriu, cu echipament de măsurare pentru evidența consumului de energie termică și apă caldă menajeră caracteristicile echipamentului de măsurare și locul de amplasare al acestuia se specifică în avizul de racordare și contractul de furnizare a energiei termice.

Achiziția, instalarea, exploatarea, întreținerea și verificarea metrologică periodică a echipamentelor de măsurare se efectuează, la consumatorii casnici de către distribuitor din contul mijloacelor financiare prevăzute în tarifele la energia termică, iar la consumatorii non casnici conform clauzelor contractului încheiat între consumator și distribuitor, din contul mijloacelor financiare ale consumatorului non casnic.

Din conținutul punctelor precitate nu este clar:

1) câte echipamente de măsurare instalează furnizorul de energie termică, or, în pct. 66 din Regulament se face referință la utilizarea unui singur echipament pentru evidență consumului de energie termică și a apei calde menajere, iar în pct. 67 se utilizează sintagma „echipamente”;

2) ce tip de echipamente de măsurare instalează furnizorul pentru evidența apei calde menajere, în cazul în care se presupune că urmează a fi instalate 2 aparate de evidență, unul pentru consumul de energie termică pentru încălzire și altul pentru evidență consumului de apă caldă. Nu este clar tipul echipamentului pentru evidența apei calde menajere – echipamentul trebuie să măsoare energia termică (Gcal) consumată pentru prepararea apei calde menajere sau doar volumul apei calde menajere (m.c.) consumat;

3) unde se află bransamentul termic la apa caldă menajeră, la rețeaua de energie termică sau la rețeaua de apă, or, conform pct. 66 din Regulamentul fiecare bransament termic se dotează, în mod obligatoriu, cu echipament de măsurare pentru evidența consumului de energie termică și apă caldă menajeră, iar pct. 3 din Regulament definește noțiunea de bransament termic ca legătura dintre o rețea termică de distribuție și un consumator de energie termică;

4) cine suportă cheltuielile pentru echipamentele de măsurare a apei calde menajere și dacă ele pot fi incluse în cheltuieli la calcularea tarifului de energie termică, în cazul în care sunt instalate de furnizorul de energie termică. În pct. 66 se menționează despre dotarea obligatorie, la bransamentele termice, cu două tipuri de echipamente de măsurare pentru evidența energiei termice și pentru evidența consumului de apă caldă menajeră. Însă la pct. 67 nu este menționat de către cine sunt suportate cheltuielile pentru contoarele de evidență a consumului de apă caldă menajeră. Totodată, în pct. 67 nu este specificat concret care echipamente de măsurare (pentru evidența energiei termice sau apei calde) se achiziționează, întreține și se verifică metrologic, la consumatorii casnici de către distribuitor din contul mijloacelor financiare prevăzute în tarifele la energia termică. Mai mult, nu este clar în cazul în care se referă la contoarele de apă caldă, în ce mod vor fi prevăzute aceste cheltuieli în tarifele la energie termică, or la moment Metodologia nu prevede aceste cheltuieli.

În ceea ce privește secțiunea 3 – racordarea instalațiilor de utilizare a energiei termice ale solicitantului la rețeaua termică, de secțiunea 6 – drepturile și obligațiile părților și de secțiunea 11 din Regulament – petițiile consumatorilor și procedurile de soluționare a neînțelegerilor, reclamanta a considerat că urmează a fi anulate integral, din considerentul că ultimele vin în contradicție cu prevederile Legii nr. 92 din 29 mai 2014, cu normele legale reglementate de Codul fiscal și alte acte normative esențiale.

În atare circumstanțe, reclamanta SA „Termoelectrica” a considerat că atât Hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 23/2017 din 26 ianuarie 2017, cât și Regulamentul Regulamentului privind furnizarea energiei termice, aprobat

prin această hotărâre, sunt neîntemeiate și contrare cadrului legal, astfel încât urmează a fi anulate.

Reclamanta SA „Termoelectrica” a solicitat prin cererea de chemare în judecată anularea Hotărârii Consiliului de administrație al ANRE nr.23/2017 din 26 ianuarie 2017 cu privire la aprobarea Regulamentului privind furnizarea energiei termice.

Prin hotărârea din 07 februarie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins acțiunea depusă de SA „Termoelectrica”, ca nefondată (f.d. 134, 141-150 recto-verso).

Prin decizia din 19 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de SA „Termoelectrica” și s-a menținut hotărârea din 07 februarie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d. 200, 201-212).

În motivarea soluției prima instanță și instanța a apel au reținut că, prin pretențiile formulate vis-a-vis de conținutul Regulamentului privind furnizarea energiei termice, SA „Termoelectrica” confundă temeiurile anulării unui act normativ cu temeiurile inițierii unor modificări ale unor prevederi din actul normativ.

La aspectul dat instanțele inferioare au învederat că obiect al procedurii în contencios administrativ și, respectiv, drept temei de anulare a actului normativ nu pot fi invocate motive precum incertitudinea aplicării unor prevederi ale actului normativ, oportunitatea operării unor modificări la prevederile acestuia sau invocarea unor obiecții vis-a-vis de operațiunile administrative, care au stat la baza emiterii acestuia.

Totodată, a fost notat faptul că prevederile Regulamentului contestat în speță au fost în prealabil consultate și avizate de către SA „Termoelectrica”, în conformitate cu procedura stabilită de Legea privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități publice centrale și locale nr. 317 din 18 iulie 2003, iar reprezentanții SA „Termoelectrica” au participat la ședințe comune de lucru în cadrul cărora au fost elucidate pe deplin toate aspectele.

Mai mult ca atât, prevederile Regulamentului au fost supuse expertizei juridice, conform art. 41 din Legea nr. 317 din 18 iulie 2003, iar Ministerul Justiției a verificat dacă acestea nu contravin Constituției Republicii Moldova, legislației naționale, legislației comunitare, tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte, precum și normelor tehnicii legislative.

Aceste circumstanțe denotă lipsa unor contradicții între dispozițiile Regulamentului și legislația în vigoare.

La 25 februarie 2020, SA „Termoelectrica” a depus la Curtea de Apel Chișinău recurs motivat împotriva deciziei din 19 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei recurate și a hotărârii din 07 februarie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, cu emiterea unei decizii noi de admitere integrală a acțiunii, în sensul formulat în cererea de chemare în judecată (f.d. 153-158).

Argumentele recursului în esență se rezumă la reiterarea temeiurilor de fapt și de drept ale cauzei cuprinse în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel.

Prin referința din 10 iunie 2020 intimata ANRE a solicitat declararea recursului depus de SA „Termoelectrica” împotriva deciziei din 19 noiembrie

2019 a Curții de Apel Chișinău, ca fiind inadmisibil sau după caz respingerea ca fiind neîntemeiat.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, prin Legea nr. 116 din data de 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) al Codului administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

În corespundere cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

La aspectul dat este imperios faptul că decizia instanței de apel a fost pronunțată după intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Studiind recursul depus de SA „Termoelectrica”, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta este inadmisibil, din următoarele motive.

Conform art. 246 alin. (1) și (2) lit. d) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. Recursul se declară inadmisibil în special când a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 245 alin. (1).

Articolul 245 din Codul administrativ statuează că (1) recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. (2) Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Din lucrările dosarului rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată public la 19 noiembrie 2019 (f.d. 198-199, 200, 201).

Totodată, procesul-verbal al ședinței de judecată denotă că reprezentantul SA „Termoelectrica”, Elena Parsian, a fost prezentă la pronunțarea dispozitivului deciziei din 19 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 198-199).

Dealtfel, din procesul-verbal al ședinței de judecată rezultă că participanților la proces, prezenți la pronunțarea dispozitivului deciziei le-a fost explicată calea și termenul de atac.

În acest sens sunt aplicabile prevederile art. 223 din Codul administrativ, care stipulează că hotărârile și alte acte de dispoziție prin care se stabilesc

termene, precum și numirea ședințelor și citațiile se notifică participanților la proces conform art. 96-114.

La rândul său, art. 96 alin. (1) din Codul administrativ stipulează că notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor. Comunicarea prin mijloace electronice are prioritate dacă este adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.

În acest context sunt imperioase și dispozițiile art. 33 din Codul administrativ, conform cărora comunicarea interinstituțională și comunicarea cu participanții sau cu publicul în cadrul procedurii administrative se face prin orice mijloc (verbal, poștă, telefon, fax, poștă electronică etc.), acordându-se prioritate mijloacelor care asigură o mai mare eficiență, rapiditate și economie de costuri.

În atare circumstanțe, completul vădește că decizia din 19 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată reprezentantului SA „Termoelectrica”, Elena Parsian, în momentul pronunțării dispozitivului, termenul limită de contestare fiind ziua de 19 decembrie 2020, ora 00.00. Însă, contrar art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, recursul a fost depus abia la 25 februarie 2020, ceea ce denotă depășirea termenului de 30 de zile de la notificare.

Faptul că decizia motivată a fost comunicată SA „Termoelectrica” la 04 februarie 2020 nu constituie temei de prelungire a termenului de procedură, or, termenul de contestare curge de la momentul notificării deciziei în cadrul ședinței instanței de apel la 19 noiembrie 2019. Articolul 245 alin. (2) din Codul administrativ reglementează situația când recursul depus conform prevederilor alin. (1) art. 245 a fost depus nemotivat din cauza neprezentării de către instanța de apel a motivării deciziei, care potrivit alin. (3) art. 240 din Codul administrativ se motivează în scris în termen de 30 de zile de la data pronunțării.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că în conformitate cu art. 24 alin. (1) din Codul administrativ, participanții la procedura administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanți.

Este de menționat că potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, participanții procesului de judecată urmează să-și asume un rol activ, urmărind cu diligență derularea procesului său și să dispună cu bună-credință de drepturile sale procedurale.

Conform art. 36 alin. (2) din Codul administrativ, instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

Sub acest aspect completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reiterează că SA „Termoelectrica” și reprezentantul acesteia, Elena Parsian, au cunoscut despre decizia din 19 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și prin urmare aveau obligația de a întreprinde toate măsurile necesare de a proteja drepturile sale de acces la instanță.

Această obligație a litiganților este reținută și în jurisprudența CtEDO (cauza Van Harn c. Germanei, nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007), însă a fost ignorată cu desăvârșire de către recurentă, fapt care în consecință a generat omiterea termenului prescris la art. 245 alin. (1) din Codul administrativ.

Potrivit art. 65 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, dacă o persoană, din motive independente de voința ei, nu a putut respecta un termen legal, atunci, la cerere, ea poate fi repusă în termen. Culpă unui reprezentant legal sau împuternicit se atribuie reprezentatului. Cererea de repunere în termen se depune în termen de 15 zile de la înlăturarea impedimentului. La cerere se anexează probe care confirmă faptele pe care aceasta se întemeiază și, suplimentar, se recuperează acțiunile omise.

Astfel, termenul de declarare a recursului poate fi restabilit, dacă persoanele îndreptățite prezintă probe veridice ce confirmă imposibilitatea depunerii acestuia în termen.

La caz, recurenta SA „Termoelectrica” nu a depus cerere privind repunerea recursului în termen în sensul art. 65 alin. (1) și (2) din Codul administrativ și nici nu a prezentat probe concludente și pertinente în vederea argumentării omiterii termenului legal, motiv din care recursul necesită a fi declarat inadmisibil.

Or, în cazul acceptării unui recurs tardiv se va încălca principiul securității raporturilor juridice, garantat de articolul 6 și preambulul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, ceea ce este inadmisibil.

Reieșind din considerentele menționate și având în vedere că recursul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia în temeiul art. 246 alin. (2) lit. d) din Codul administrativ, de a declara inadmisibil recursul depus de către SA „Termoelectrica”.

Conform art. 193, art. 230, art. 245 alin. (1), art. 246 alin. (1) și (2) lit. d) și art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de societatea pe acțiuni „Termoelectrica” se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh